

{Chilli, předej mi své pálivé učení.

Vezmi si mě, chilli, dopřej mi úniku.

Zaostři můj zrak.

Jezme více chilli!

Pod vedením chilli nepocítím bolest.

Nepocítím bolest, neboť chilli mě vyrve z mého těla.

Nepocítím bolest, neboť chilli mi dá zrak.

Transcendentální spolek kapsaicinofilů: Litanie proti bolesti}

{Má loďka je lehká a mrštná.

Čukotský šaman Ukwun}

ČÁST PRVNÍ - SKLEP

Vanna / Vera - Říjen 2016

Nadzvednu si sukni, poodsunu gumu kalhotek a ukazováčkem si zavedu vzorek k otestování.

Dealer vyvalí oči. Větve a prořídle listí javoru mu vrhají stíny na tvář, bělmo se mu zaleskne. Vidím, jak mu při polknutí poskočí Adamovo jablko.

Dealer je cítit štiplavým pachem pryskyřice a tužebníku. Strach, nejistota, nedůvěra: je to amatér, nejspíš kapsík, který droze propadl teprve nedávno a svoji závislost se snaží financovat prodejem. Pokouší se udržet neutrální výraz, ale moje zkušené pohyby ho přesto zaskočí. Začátečník. Pravděpodobně ho vyvedl z míry také letmý záblesk mého pubického ochlupení. Možná ještě nic takového neviděl.

Vytáhnu ruku z kalhotek, nechám gumu plácnout o břicho. Plesk. Spustím lem sukně. Stisknu stehna, aby mohl vzorek pořádně zapůsobit. Uvolněně se usměju.

Spodní ret zná odpověď.

„Chvilku to potrvá.“ Dívám se na nebe, tedy spíš na větve, které se pohupují nad námi. „Vypadá to, že sprchne.“

Dealer otevře pusku, ale nic neřekne. Cítím lehký závan nepřátelství, obvyklou reakci mírně poplašeného člověka, který ztrácí kontrolu nad situací. Je to pochopitelné: když člověk v noci v rohu hřbitova provádí něco zakázaného, nechce narazit na překvapení svého druhu.

„No, stejně brzo napadne první sních,“ pokračuju v klábosení. Vtom látka začne působit.

Nejdřív se pálení rozlije dolní polovinou těla, stydké pysky a vagína se mi rozpálí jako žhavé uhlíky. Kapičky potu mi vyrazí nejdřív pod očima, pak na hraně čela, nakonec na zátylku. Krev mi hučí v uších. Látka žhne jako burácivý has, téměř infrazvuk, pálení je plné úžasných tmavě hnědých odstínů.

Zhluboka se nadechnu a roztáhnu ústa v úsměvu širším, než by se hodilo. „Zaplatím.“

Spodní ret zná odpověď.

Tohle je čistý matroš. Spodní ret se nenechá ošálit.

Dealer svírá dávku celou dobu v ruce, teď mi ji podá. Dobrých sto gramů, a pokud je všechno stejně kvalitní jako vzorek, který mám právě v sobě, pak je droga neskutečně silná. Obracím průhledný pytlík v prstech a zkoumám, jestli není sušený, drcený matroš říznutý kousičky igelitu nebo hedvábného papíru, případně tmavě červenými lístky slaměnek. Zdá se, že není.

Chlapík tvrdí, že je to Naga Viper, ale mohla by to být i nějaká mně neznámá odrůda. Podle účinku hádám, že vzorek má kolem milionu Scovilleho jednotek. Droga určitě patří k nejsilnějším, na jaké jsem kdy narazila.

Kapsaicin mi burácí v uších, až mám problém soustředit se na dokončení obchodu. Z hlubin podprsenky vylovím smlouvenou částku. Dealer mě pozoruje přimhouřenýma očima. Určitě má během celé transakce pocit, že se ho snažím rozrajcovat, nejdřív mu málem ukazuju mezírku dole, pak zase tu nahoře. Jestli má ale s touhle látkou aspoň trochu zkušeností a aspoň trochu rozumu, rozhodně nestrčí ptáka do vagíny, kde na něj číhá zmije Naga připravená uštknout. Ženy mají ve vagíně překvapivě málo nervových zakončení vzhledem k tomu, že se jedná o erotogenní zónu, a té nejcitlivější oblasti se samozřejmě pečlivě vyhnu. Zato v okolí mužské močové trubice by taková nálož kapsaicinu napáchala pořádnou spoušť.

Dealer chňapne bankovky, dvakrát je přepočítá, probírá se jimi s mučivou pečlivostí, nakonec přikývne a zastrčí si marky do náprsní kapsy. Trhnu hlavou: „Koukej zmizet.“ Chlapík zvedne obočí, sjede mě pohledem. Vydává karamelovou vůni, je cítit téměř připáleným cukrem. Upřeně se mu zahledím do očí a založím si ruce na prsou v odmítavém gestu. On pokrčí rameny a vnoří se do křoví, rukama si odhruje větve z cesty. Na písečné cestě k bráně hřbitova schválně zpomalí.

Jakmile mám jistotu, že odešel dostatečně daleko, zastrčím si pytlík s drogou za gumu sukně a přetáhnu přes něj okraj trička. Je trochu moc těsné, aby vzniklou vyboulenu ukrylo, ale na kameře to vidět nebude.

Ještě několik vteřin počkám, pak vyklouznu ze stínu stromů. Na cestě svižně vykročím opačným směrem, než kudy odešel dealer. Na hřbitovech nebývá kamer tolik. Pásky se snad kontrolují jen v případě, že se doopravdy stane něco podezřelého. Také se říká, že spousta kamer jsou pouhé makety. Přesto se snažím působit rozhodným dojmem: kdyby se někdy někdo ptal, co jsem dělala uprostřed noci právě na tomhle hřbitově, budu mít výborné vysvětlení.

Inspektor vyšetřování (dále IV): Do protokolu uvádím, že vzhledem ke statusu osoby č. FŽ-140699-NLP (Vanna Neulapää, dále VN) z hlediska podávání právních podnětů je výsledku výše jmenované přítomen svědek Jare Valkinen.

Vyšetřovatel (dále V): Proč jste vůbec byl na hřbitově?

Jare Valkinen (dále JV): Sledoval jsem svoji přítelkyni Vannu. Věděl jsem, že půjde navštívit hrob.

V: O který hrob se jednalo?

VN: Mojí ségry.

V: Proč jste tam šli?

VN: Ona umřela teprv nedávno. Nemůžu spát, v noci na to musím pořád myslet! (vyslychaná propukla v pláč)

JV: Smrt sestry způsobila Vanně velký šok. Ten hrob je pro ni hrozně důležitý, chodí tam ráda.

V: Proč jste ji sledoval?

JV: Víte, jak snadno se nechají nalákat nebo přemluvit. Je lepší se pojistit a pro jistotu na ně dohlížet.

V: To je bohužel pravda. Svědkyně, můžete pokračovat ve výslechu? VN: Snad jo.

V: Znáte toho muže, který na vás zaútočil?

VN: To fakt ne!

V: A co vy, Valkinene?

JV: Neznám. Mám podezření, že ji ten chlápek sledoval delší dobu, a když viděl, že jde na hřbitov, chytil se příležitosti.

V: Svědkyně, jak vy, tak útočník jste se několik minut nacházeli na místě, odkud nemáme postačující záznam z bezpečnostní kamery. Došlo z vaší strany k něčemu, co mohlo útočníka vyprovokovat nebo nalákat?

VN: Ani náhodou! Šla jsem... šla jsem (šeptem) se vyčurat. Vypila jsem nejmíň šest šálek nějakýho bylinkovýho odvaru, měl mi pomoci usnout, ale akorát se mi chtělo chc... pardon. Teda, šla jsem si lehnout, ale nemohla jsem zabrat, tak jsem vyrazila na hřbitov. Ale začalo se mi strašně chtít čurat.

V: Takže jste schválně šla do úkrytu, aby... jste mohla vykonat potřebu? VN: Ten chlápek, co na mě zaútočil, určitě někde v křoví sledoval, jak čurám! Měla jsem to zkusit stihnout na záchodky, ale chtělo se mi tak moc! (znovu se rozpláče)

V: Takže poté, co útočník svědkyni sledoval... přítom úkonu... za ní pak vyrazil?

JV: Ano, předpokládám.

V: A vy jste se schoval nedaleko hrobu, protože jste chtěl vědět, co vaše přítelkyně na svých nočních procházkách doopravdy provádí?

JV: Přesně tak. Když pak dorazil útočník, myslel jsem si nejdřív, že měli s Vannou domluvenou schůzku, jenže on zaútočil a pokusil se na ní spáchat sexuální násilí.

V: Chápu. Na záznamu je vidět, že se útočník snaží stáhnout svědkyni sukni.

JV: Samozřejmě jsem jí vyrazil na pomoc a praštil jsem ho do obličeje. Myslel jsem, že ztratil vědomí, a otočil jsem se zkontrolovat, jestli je Vanna v pořádku. Útočník se dal na útěk. Když jsem viděl, že Vanna není

vážně zraněná, běžel jsem k nejbližšímu nouzovému tlačítku a stisknul poplašný zařízení. Dostihli jste toho chlapa? Jestli jo, mohl bych pomoci s identifikací.

V: Zatím nemůžeme poskytnout žádné informace, protože vyšetřování stále probíhá.

VN: Můžem už jít?

V: Svědkyně, mluvte, až když budete tázána. Považuji věc za vyjasněnou. Můžete jít, ale nejdřív musíte oba podepsat výslechový protokol. A fofrem, slečno, jenom to podepište, nemám čas čekat, až si to přelouskáte. Váš přítel dostane kopii, může vám později přeříkat, co se tam píše.

Vanna / Vera - Říjen 2016

V bledém světle říjnového rána koupím v květinářství u hřbitova kytici chryzantém.

U hrobu květiny pomalu vybalím z papíru. Snažím se ovládnout ruce, aby se mi netřásly, ale šustění papíru zní, jako když pod nohama praská ledová krusta. Jakoby bezděčně položím papír vedle kamenné vázy zapuštěné do země. Zastrčím stonek chryzantémy hluboko do vázy a prsty prohmatávám dno.

Žaludek mi zalije ledová vlna.

Snažím se pohybovat přirozeně, oddělím z kytice další květiny a předstírám, že je aranžuji. Jakkoliv ale přejíždím prsty po chladném, drsném vnitřku vázy, igelitový pytlíček nenahmatám. Váza je prázdná.

Prázdná.

Srdce se mi rozbuší. Už při pouhém pomyšlení, že bych se znovu octla ve Sklepě, se mi zrychlí tep.

Ještě před několika hodinami jsem měla pytlík drtiny z papriček Naga Viper. Můj podíl drogy, opravdu silné drogy, by mi vystačil na celé týdny.

Ta myšlenka je zdrcující.

Předstírám, že do vázy pečlivě aranžuji zbytek chryzantém. Jsou fialové a žluté, Manniny oblíbené barvy.

Zmačkám balicí papír v ruce a narovná se. Měla jsem v úmyslu zmuchlat do něj pytlík, který jsem do vázy v noci schovala, a zabalit všechno tak, aby to vypadalo jako odpadky na vyhození.

Nakloním se k Jaremu a on mě pravou paží obejmě. Položím mu hlavu na rameno, jako bych se hroutila žalem. To ani nemusím předstírat. Potichu promluvím koutkem úst.

„Je to fuč.“

Jare ztuhne. Pomalu vydechne. „Do prdele.“

„Musí to mít na svědomí ten feťák, co mi matroš prodal.“

„Ať žije geniální úkryt.“

„Byla jsem si jistá, že se nikdo neodváží k hrobu přiblížit. Po nočním poplachu nahrávky ze všech kamer prozkoumali s lupou v ruce.“

„Přesto se někomu podařilo drogu nepozorovaně vyfouknout. Kdyby toho týpka chytili, ani my bysme nebyli na svobodě.“

Pravda.

Dívám se na hrob a na chryzantémy. Když jsem pytlík s drogou v noci schovávala, předstírala jsem, že ve váze upravuju povadlé fialky. Pak vypukla rvačka a fialky lítaly všude kolem. Teď kolem vázy leželo jen několik drobných fialových okvětních plátků.

„Úklidový personál,“ pošeptám Jaremu. „Někdo se převlíknul za zaměstnance a hrob uklidil. Odnosl zvadlý kytky a ještě něco navíc.“

Zhluboka se nadechnu.

„Mizíme.“

Opatrně se odtáhnou z Jareho chlácholivého objetí a zmáčknou balicí papír v ruce tak, až mě rozbolí prsty. Na okamžik se zahledím na náhrobní kámen a nápis na něm.

{Manna Nissilová (roz. Neulapää) 2001-2016}

Podlomí se mi kolena. Nevím, jestli to způsobila víc bolest v duši, nebo abstinenční příznaky. Obojí je stejně skličující. Ve Sklepě se zvedá černá voda, už se valí na práh, natahuje mi do myšlenek svoje vlhké černé prsty. Měl to být tak dobrý nápad, začít využívat Mannin hrob jako překladiště drogy. Místo, kam můžu chodit často, i v neobvyklou denní dobu, z citových důvodů, které úřady nezajímají.

Jenže návštěva hřbitova je pokaždé tak zdrcující, že po ní potřebuju mnohem větší dávku než obvykle. Začarovaný kruh.

Odvrátím se od hrobu, oči mám vlhké. Vytáhnou z kapsy sukně kapesník, vzpomenu si na bezpečnostní kamery a opatrně si osuším koutky očí, abych si nerozmazala nalíčení. Taková drobná gesta nesmím ani na okamžik zapomenout.

U brány hřbitova vyhodím zmuchlaný papír do popelnice. Když dojdeme k Jareho služebnímu autu, zkroutím se do předklonu a rozklepu se. V zátylku se mi převaluje černá vlna, dveře Sklepa jsou už víc než pootevřené.

„Vydržíš to domů?“ V Jareho hlase je slyšet starost.

Budu muset.

Vanna / Vera - Říjen 2016

Jakmile za námi zaklapnou dveře mého bytu, odkopnu boty na podpatku a rozběhnu se, ne, vrhnu se do alkovny, vyšplhám jako veverka po policích - dojít pro kuchyňské schůdky by zabralo moc času - a buším pěstí do zadní stěny v úložném prostoru nahoře, dokud se deska neodkloní a neodhalí tajnou přihrádku, která ukrývá moji železnou zásobu. Popadnu jednu sklenici, seskočím na zem, přestože mě náraz zabolí v holeních, a pokusím se odšroubovat víčko.

Ani se nehne, sedí pevně jako smrt.

„Sakra!“

Zhroutím se na postel. Pláč se vzdýmá přímo ze Sklepa, já s tím nic nezmůžu, nemám žádnou hráz ani závoru, kterou bych mohla použít, nářek ze mě prostě vyletí jako zvratky.

Jare se octne vedle mě, vezme mi sklenici z ochablých rukou a zakroučí víčkem zručnými prsty a silou, jakou mají jen maskulové. Jedno zakroucení a víčko vydá lahodné puknutí.

Vyrvu Jaremu sklenici, zabořím prsty do slaného nálevu a cpu si do úst zelené plátky. Hrdlo lahve není dost široké na to, abych jím prostrčila celou ruku, a tak si jalapeña liju do úst přímo ze sklenice. Nálev mi stéká po bradě na hrudník a růžový přehoz na posteli, ale je mi to jedno. Polykám téměř bez kousání. Víím, že Scovilleho jednotky v jalapeňu nestojí za nic, paprička chutná skoro jako nakládaná okurka, ale pouhé vědomí, že křupavé plátky obsahují kapsaicin, dokáže třas mých rukou poněkud zmírnit. O několik minut později se černočerná voda ve Sklepě sotva zmatelně stáhne, šplouchá těsně pod záplavovou čarou mého mozku. Slabý účinek jalapeña je vlažný, šedomodrý, mezihvězdný šum sotva na hranici slyšitelnosti.

Odhodím sklenici na podlahu. Udeří o zem, ale nerozbije se, je to kvalitní zahraniční výrobek. Vstanu, přejdou do kuchyně, pustím vodu, neobtěžuju se s hledáním skleničky, místo toho strčím hlavu pod zurčící proud studené vody. Piju s hlavou napůl ve dřezu, krk bolestivě zkroucený, nenasytně lokám. Napřímím se a otřu si ústa hřbetem dlaně, na ruce mi zůstanou dvě krvavě rudé čáry od zbytku rtěnky.

„Ty jsou slané, to je děs,“ řeknu Jaremu, který si mě prohlíží, a všimnu si, že mu cukají koutky. Pak se rozchechtá, div se za břicho nepopadá.

„Pro-pro-promiň, ne že by tu bylo něco k smíchu, ale... kdyby sem teď někdo přišel... tak by se asi divil.“

Nyní když jsem dostala svoji dávku, byť slabou a ubohou, vloudí se mi do koutku úst náznak úsměvu. Přehnaně nedbale se odklátím před velké zrcadlo v předsíni. Jare má pravdu, vypadám jako parodie na ejoj. Slaný roztok slz a nálevu mi rozmazal řasenku po obličeji, ráno natočené vlasy mi teď visí ve dvou mokřích pramenech připlácnutých k flekatým tvářím, a zbytky rtěnky rozpité kolem úst vypadají, jako bych měla nějakou ošklivou vyrážku. Nalíčení se mi setřelo tak, že mi zpod něj na lícních kostech a na spáncích prosvítají nehezské památky z potyčky na hřbitově.

Jare vyjde z alkovny s mokřým přehozem a sklenicí v rukou. „Asi bysme tu měli vytřít.“

Setřu slaný nálev z podlahy. Jare nacpe přehoz do pračky. Nenávidím tu barvu, stydlivou a zároveň křiklavou, jenže zařízení mého bytu musí působit správně. Pomůžu Jaremu nastavit pračku a ukážu na sklenici.

„Co s tím?“

Prohlédnu etiketu, vypadá jako z Turecka. Jare pustí teplou vodu, přikývnu. Nechám sklenici chvíli odmáčet pod tekoucí vodou a etiketu se mi podaří po malých kouscích seškrábat. Pečlivě je zamíchám do bioodpadu.

Očištěnou sklenici strčím Jaremu, který z věšáku přinese moji plátěnou nákupní tašku a sklenici do ní strčí. Zatáhne zip a vši silou taškou udeří do nohy stolu. Je slyšet zvuk rozbíjeného skla, který přehluší náš hovor.

„Znám toho člověka, co ti tohle dal?“

„To bylo ještě předtím, než ses připojila. Teď už je po smrti.“

„Lidí ubývá.“

„Proto jsem se taky včera nechal strhnout, když jsem po dlouhý době potkal někoho nového.“

„Co když ho čapnou?“

„Když u něj najdou drogu a poznaj, že jde o stejného týpka, mohli bysme mít potíže. Jinak ne. Vždyť to byl jenom pokus o znásilnění, nikdo nebude mrhat veřejný prostředky na vyšetřování něčeho takového.“

Prásk, skřip. Jare tříská taškou do nohy stolu. „To, že nám odmítli sdělit, jestli útočníka zadrželi, v praxi znamená, že to nikoho nezajímá. Nic v tom případě nevypovídá o jiných přestupcích, pro policii je to rutinní záležitost. Hloupá eloj se v nesprávnou dobu nachomejtla na nesprávném místě. Naštěstí ji zachránil její chrabrý přítel.“

Bezhlasně artikuluju „Úřad“ a nakreslím prstem ve vzduchu otazník.

Jare zavrtí hlavou. „Někdo si prostě chtěl nechat koláč pro sebe.“

Z tašky už se místo křupání skla ozývá jen cinkot střepeň, ale Jare vztekle tříská taškou dál. Při každém úderu vyhekne.

Vlastně je skoro zázrak, že tahle situace nenastala už dávno. Kohoutky se čím dál víc přitahují, to vím. Je jasné, že někteří začnou hrát špinavou hru a budou prodávat stejné zboží znovu a znovu, protože jinak by brzy neměli na prodej nic.

Temná hladina ve Sklepě se zavlní a je zase o milimetr výš, olizuje práh hluboko pod mým zátylkem. Napůl dosednu, napůl dopadnu na kytičkovaný sedák kuchyňské židle.

„Asi máme problém.“

Část drogy měla být pro Jareho, měl za ni dostat spoustu peněz. Druhá část měla být moje. Pro vlastní spotřebu.

Jare přikývne. Rozloží na stole výtisk Národních novin a vysype na ně z tašky hromadu lesklé, studené skleněné drti. Pečlivě ji zabalí do pevného balíčku.

ÚRYVEK ZE SLOVNÍKU SOUČASNÉ FINŠTINY

Eloj. Neoficiální, avšak všeobecně užívaný hovorový výraz. Ve finštině zevšednělý ve čtyřicátých letech, v současnosti oficiálně → femižena. Označuje poddruh ženského pohlaví, jenž se aktivně reprodukuje

a pro nějž je typická všestranná péče o zdravé prospívání mužského pohlaví. Označení vychází z předpovědi autora společenské literatury H. G. Wellse, podle nějž v evolučním vývoji lidstva dojde k rozdělení společenských vrstev na využívající a využívané poddruhy. Příklady: Typická eloje má světlé vlasy a kulatou hlavu. Eloje se smí legálně reprodukovat.

{Marino,

vzpomínám si.

Moje sestro jiné rasy, sestřičko se světlou krví, každého sis získala svojí líbeznou duší.

Mělas kulatou hlavinku s korunou platinových vln, špičatý nosík, útlá ramínka, plnou hrud', oblé boky. Zadeček jako broskvičku.

Jako malé jsme spolu hrávaly dětské hry. A, vyslovila jsem nahlas písmeno na kostce. A-á, udělala jsi Ty a chovala jsi kostku v náručí, něžně sis ji přitiskla na hrud'.

Já jsem brnkala na hřeben jako na hudební nástroj,

Ty sis jím vyzývavě zajela do vlasů. Já malovala červenými vodovkami západ slunce, Ty sis vtírala rumělku do rtů. Já jsem si nasadila dětský kyblík na hlavu jako helmu, Tys mi jej vzala, potřebovala jsi ho jako misku na salát z trávy. Pro mě bylo pero taktovkou dirigenta, Tys jím jako rákoskou nařezala neposlušné panence, abys jí vzápětí bolístku pofoukala.

Ty moje něžná a bláhová sestřičko! Srdce jsi měla z čokolády, ruce plné útěchy, mozek jako růžovou pěnu.

Vzpomínáš si na naše hry?

„Já budu princezna.“

„Já budu pastýřka.“

„Přijde princ a požádá princeznu o ruku.“

„Pastýřka se přestrojí, vytesá si z kamene meč, ochočí si vlka a pojede na něm do boje, dobude tak pro sebe království a...“

Rozplakala ses.

„Já se vlků bojím!“

„Tady žádní vlci nejsou. Ne doopravdy. Je to jenom pohádka, kterou jsem já vymyslela.“

„Tak dobře. Já budu princezna.“

„Ty už jsi princezna byla.“

„Princezna půjde na bál, kde bude ze všech nejkrásnější. Všichni se s ní budou chtít oženit.“

„Ale už ji přece požádal o ruku ten princ.“

„Přijde nový princ, ještě hezčí a ještě bohatší.“

„Pak na bál přijde pastýřka s kamenným mečem v ruce. A vyzve prince k souboji o království!“

„Mně se ten meč nelíbí.“

„Teď je řada na mně, abych vymýšlela.“

„Já ten meč nechci. To není opravdový meč. Je to jenom pohádka, kterou sis ty vymyslela.“

„Ten tvůj princ není o nic opravdovější.“

„Babičko, Vanna je na mě zase zlá!“

Rozvzlykala ses a vrhla se do náručí babičce Aulikki, která na mě přes Tvoji světlou hlavičku pohlédla, voněla zároveň smutně a vyčítavě. Utěšila Tě, moji sladkou sestřičku, pohládila Tě po vlasech, sevřela v náručí, políbila, pak Tě pustila a významně se na mě zahleděla.

Věděla jsem, co mi chce říct. Nemohla jsi za to, že jsme každá jiná.

Přišla jsi zpět ke mně a na tvář se Ti vrátil úsměv, a já jsem najednou chtěla být pohledný princ, který princezně přinese darem šaty pošíité drahokamy.

Hrály jsme si a hrály, tančily jsme svatební valčík, Tys byla princezna, já princ, a večerní slunce za oknem zbarvilo Tvoje vlasy, jako by zářily zlatým ohněm.

Tolik se mi po Tobě stýská!

Vanna (Vera)}

....

VÝCHOVA ELOJE

ÚRYVEK Z DÍLA

PŘIŠLA K NÁM ELOJ - RADY PRO HARMONICKÝ RODINNÝ ŽIVOT

STÁTNÍ NAKLADATELSTVÍ (2008)

Muž, který se právě nastěhoval pod jednu střechu s elojí, by se měl ze všeho nejdřív seznámit s elojským chápáním světa. Teprve poté by se měl pustit do nastavování pravidel.

Muž by si měl dokázat vážit své manželky takové, jaká je - to znamená osoba řízená pohlavními hormony, která se spoléhá na svoje pudy. Stavebním kamenem elojského chápání je opakování, odměňování a upevňování pravidel. Jako poděkování se muži dostane poslušné a věrné manželky, která ho bude bezmezně a vroucně milovat.

Klíčovými prvky uvedení eloje do role manželky jsou systematičnost, důslednost, srozumitelnost a trpělivost.

Poslušnost by eloj měla mít vrozenou, avšak jednotlivé osoby se od sebe mohou velice lišit.

Eloje ne vždy dokáží rozlišit správné od nesprávného, protože jsou náladové a jejich chování se řídí tím, co je jim příjemné. Ve stručnosti to znamená, že pokud má určité jednání příjemné následky, eloj ho bude opakovat. Pokud naopak nějaké chování způsobí zkušenost nepříjemnou, eloj se mu bude vyhýbat. Při výchově elojí tudíž není vhodné používat pouze metodu trestu; stejně důležité je podporovat a oceňovat žádoucí chování.

Také odměna musí být správná pro konkrétní osobu. Pokud má eloj ráda dobré jídlo, je vhodné ji odměnit oblíbenou pochoutkou, přičemž je pochopitelně dobré mít na paměti: všeho s mírou. Jestliže eloj reaguje pozitivně na pochvalu, vyplatí se ji chválit. I fyzické hlazení se dá použít jako forma odměny. Většina elojí má ráda hlazení po vlasech, poplácání po zadečku či polibky i tehdy, kdy intimnosti nevedou k sexuálnímu styku. Z jejího úsměvu muž pozná, zda je na správné cestě. Za obzvlášť dobré chování může manžel eloj odměnit květinami, šperky, novým kusem oblečení apod., avšak zmíněné prostředky je vhodné využívat zřídka a s mírou, aby si zachovaly žádoucí efekt.

Nejlépe výchova postupuje s pomocí správné motivace. Eloj nejvíc ocení svoji oblíbenou pochoutku tehdy, když má poněkud hlad, či pokud dotyčnou sladkost či zákusek nedostala delší dobu. Stejně tak pozornost a chvála mají nejlepší účinek, pokud byla eloj po nějakou dobu v odloučení od manžela.

Nežádoucí chování je také možné odstranit omezením odměn. To má většinou lepší účinek než trestání. Pokud je však trestu opravdu zapotřebí, většinou stačí jasná výtka či drobné fyzické připomenutí.

Zásadní význam má načasování. Muž by měl vznést povel, počkat na reakci, a pokud eloj jedná žádoucím způsobem, měl by ji neprodleně odměnit. Pokud odměna nenásleduje okamžitě, eloj si ji možná nedokáže spojit se svým předchozím chováním. Důležitá je také jednotnost. Muž by měl vždy používat stejné, krátké povely.

Výchova eloje k poslušnosti by měla probíhat v různém prostředí. Žádoucí je také dostatek slovní zpětné vazby. Eloj se záhy naučí identifikovat tón hlasu i z neutrálních slov. Pokud nepomůže zákaz, osvědčeným řešením často bývá nasměrovat její pozornost jinam (například v situaci, kdy eloj v obchodě požaduje, aby jí muž něco koupil).

Muž by se měl postarat, aby měla eloj každý den dost činnosti. Tím se zabrání nudě pramenící z nedostatku podnětů, která dále vyvolává problémové chování.